

[Hans Hansen (Rørby).]

fra Provinshandelskammeret, for det tredje fra Industriraadet og for det fjerde fra Landbrugsraadet. Og saa er der endelig sat en særlig Sikkerhedskæde for, idet der tilføjes: naar Udførselen eller Indførselen skønnes at være i særlig Grad ønskelig. Man kan vist ganske roligt gaa ud fra, at der ikke mere bliver Bukser af det Skind, som man i sin Tid med en vis Interesse fra Handelens Side var opmærksom paa, og som er blevet diskuteret her i Tinget.

Det er hidtil gaaet saadan, at Valutacentralen er undergaaet Forandringer i sin Teknik og sin Administration, men Princippet kan ikke ændres. Vi skulde fra vor Side ikke være utilbøjelige til at gaa med til en Afvikling af Valutaloven paa Sigt, men da det foreliggende Lovforslag ikke indeholder mindste Tendens til en Afvikling, maa vi gaa imod, at det ophøjes til Lov. Jo længere Loven bestaar, og jo flere Virksomheder der opstaar paa den kunstige varefordyrende Basis, som Loven skaber, desto vanskeligere lader Loven sig engang afvikle.

Retsforbundet kan kun give Tilslutning til et Lovforslag, der afvikler eller ophæver Valutacentralen, og vi mener, at det er paa høje Tid, at det sker. Loven har ikke bidraget til Løsning af nogen af de tre Hovedopgaver, der var stillet, men derimod skabt større Arbejdsløshed og Fordyrelse af Varerne, og endvidere har den stillet vort Land i et Modsætningsforhold til vore nordiske Nabolande, der ikke vender en Valutacentral mod os. Derfor maa vi kræve Valutacentralen snarest afviklet og ophævet. Den store Fare, der er ved Valutacentralen, er den handelspolitiske. Hvad den valutatariske og den beskæftigelsesmæssige Side af Loven angaar, saa er disse to Sider dog noget, som ikke direkte interesserer Udlandet, men helt anderledes stiller det sig med den handelspolitiske.

Man drøfter stadig Tanken om et Pan-Europa, Tanken er vistnok udgaaet fra Berlin. Vi ved, der er store Kræfter i Virksomhed ude i Verden i Retning af Centralisation og Ensrettethed. Vi har set, at vi gennem vor Valutacentral allerede har henledet Udlandets Opmærksomhed paa, at den kan bruges imod os, idet Udlandet kan stille Krav til Staten eller i hvert Tilfælde fremsætte sine Ønsker saa stærkt, at vi maa opfylde dem. Kontrollen med og Reguleringen af vor Udenrigshandel foregaar nu fra et Statskontor her i København. Er Regeringen og den højtærede Statsminister klar over, hvor stor en Risiko

vi nu løber? Udviklingen lader sig jo slet ikke standse. Det kan udmærket tænkes, at Udlandet fortsat bruger Valutacentralen som et Instrument ogsaa i Forbindelse med Tanken om en paneuropæisk Administration.

Er Statsministeren klar over, at vi med dette Valutaapparat er med til at lege med Ild paa en Krudttønde, saaledes som de andre, store Lande gør det, og at der skabes Mulighed for, at de store Kræfter kan flytte denne Valutacentral til Berlin eller til Moskva? Vi udsætter os efter min Mening for en Fare ved, at Udlandet kan stille handelspolitiske Krav til os, som vi ikke er stærke nok til at sidde overhørigt. Derfor synes jeg, at vi i Tide maa fjerne denne Fare, tage al denne Regulering bort fra Statsmagten og sætte en Lynafleder paa vort straaetækte Hus, som det Frihedsfolk, vi dog trods alt gerne vil have Ord for at være.

Aksel Larsen: Jeg har ved tidligere Behandlinger af denne Lovgivning her i Tinget haft Lejlighed til at give Udtryk for vort Partis Mening om den og skal dels henvise hertil og dels knytte nogle særlige Bemærkninger til det her foreliggende Lovforslag.

Vi anser ikke en Ordning som Valutaordningen for ønskelig eller ubetinget gavnlig. Vi deler ganske vist ikke Retsforbundets Mening om alle de Farer eller Det konservative Folkepartis Mening om alle de Onder, der følger af denne Valutaordning i Retning af, at Udlandet skulde være i Stand til at spille paa den bedre end Danmark selv. Dette afhænger nemlig ikke direkte af Loven, Ordningen eller af Valutacentralen, men afhænger i allerhøjeste Grad af den Regering, der sidder, og den Maade, Regeringen gennemfører sin Udenrigspolitik og sin udenrigske Handelspolitik paa. Der er Sider ved dette, som det i allerhøjeste Grad kunde være fristende at komme ind paa, men det bliver der jo ogsaa nok andre Lejligheder til, bortset fra, at vi hidtil har benyttet de Lejligheder til at tale om dette Emne, som frembød sig. Jeg siger: Dette er ikke noget, som i og for sig uløseligt er knyttet til Loven, men det er noget, som afhænger af den mere eller mindre rigtige, mere eller mindre mærkværdige Indstilling, Regeringen har til hele dette Problem.

Derimod er der ingen Tvivl om, at en Lovgivning af denne Art kan virke og ubetinget maa virke prisfordyrende og maa gavne Spekulanter og Kapitalister herhjemme, hvis ikke der i Lovgivningen selv saavel